

Cele mai multe versuri ale acestei cărți au fost scrise înainte de anul 1982 și au văzut lumina tiparului în „Flacăra” (revistă și almanah), în 1982-1983 și într-o secțiune a „Cărții cărților de poezie”.

Cenzura politică antedecembristă și cenzura economică postdecembristă au oprit, până azi, drumul cărții spre tipar. Mă temeam că schimbările din România anilor noștri vor face anacronică poezia de acest fel astăzi. Nu, din păcate nu.

Atlantida continuă să stăpânească România. A-i fi poetul, a-i analiza politica și morala, conștiința și inconștiența, rămâne un privilegiu pentru cel ce-a înțeles, mai devreme decât alții, că avem apă până la gură și peste gură, dar condamnăm pe cei care au avertizat că țara se scufundă. (A.P.)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PĂUNESCU, ADRIAN

Ultima noapte pe Atlantida / Adrian Păunescu. -

București : Semne, 2010

ISBN 978-973-624-912-9

Foto coperti: **Ion Caliniuc**

Culegere: **Violina Crăcană**

Tehnoredactare și copertă: **Andrei Păunescu**

Secretariat: **Iulia Buraga**

Revizie: **Ana-Maria Păunescu**

Bun de tipar: **12 iulie 2010**

Apărut la **Tipografia Semne București**

ISBN: **978-973-624-912-9**

Adrian Păunescu

**ULTIMA
NOAPTE
PE
ATLANTIDA**

**- poezii
vechi
și
noi -**

Editura **Adrian Păunescu**
Fundăția Iubirea • Fundăția Constantin
Editura Semne • 2010

Cuprins

Geneza • 5
Salutări din Atlantida • 8
Scene de seară • 9
Butaforie • 10
Vânătoarea din urmă • 11
Fără vâsle • 11
Fragment de tragedie • 12
Vagabonzi pe plaiul mioritic • 18
Fluier de crengi de salcie • 20
Cutremur de conștiință • 21
Miros de toamnă și de glonte tras • 23
Vagabonzi pe-ntregul continent • 24
Apocalipsa apei • 26
Corabia de rugină • 29
Dublul handicap • 30
Perechi pentru ultimul bal • 32
Impozite, biruri și taxe • 33
Ni s-au scumpit mormintele • 35
Umanitate sub escortă • 36
Țară fără țară • 39
Nu mai vine Învierea • 41

Dumnezeu s-a mutat în alt Dumnezeu • 50
Plajă cu tineri atlanți • 52
Somn în post • 54
Acasă, în acest dezastru • 55
Cu Atlantida în spinare • 55
Noaptea sfârșește în zori • 56
Elegie atlantă • 57
Întoarcere în Atlantida • 58
Șomeri pe Atlantida • 58
Continent într-o cămașă • 59
Plaja fără tineri atlanți • 60
De dincolo de mine • 61
Născut atlant, mor atlant • 62
N-au ștergătoare de parbriz • 63
Să recitim Atlantida • 64
Milă de neputința calului de a fugi • 65
Potopul fără Noe • 67
Bal în Atlantida • 69
Corul corăbierilor • 71
Cetate fără artă • 72
Vești bune • 74
Dreapta judecată • 76
Noapte în Grinzing • 79
Ocazională, la Strasbourg • 80
Continentul în galoși • 81
Frig și cartele • 86
Să înțelegem înainte • 87
Vânătoarea de folclor • 91
Umflate cupluri de protocol • 93
Ziua din nucleu • 94

- Abstracta supraviețuire • 95
Sentințe • 96
Canibali sentimentali • 97
Pân-la gât, în potop • 99
Te mai iubim, pierdută Atlantidă • 101
Oamenii pregătesc Învierea • 102
Descoperit în fața primăverii • 104
Avertisment pentru potop • 105
Satul lătratului fără câine • 106
Iarna interioară • 108
Bocet în limba maternă • 109
Zdrobirea oaselor • 109
Cu morții și cu viii împreună • 110
Refuz sfârșitul lumii • 111
Răzbunarea nenăscuților • 113
Suntem pe mâna unor nebuni • 116
Casa cu igrasie în turn • 118
Voievodul paraginii • 120
Purtând răsăritul de lună • 121
Ceață de suflete animale • 122
Călare murind • 124
Dor de larmă • 125
Luminile se sting în țară • 127
Ultima suflare • 127
Corăbierul vizionar, condamnat la moarte • 132
Vă vorbește un atlant • 134
Albatroși pe țărm atlant • 137
Înecul prin lacrimi • 137
Dintr-o dată a-nceput să plouă • 139
Apocalipsa de apă • 140

- Noroiul de rușine • 141
Au pornit prin cetate cicatricile • 141
Pământ singur printre stele • 142
Marea pe scări • 143
Scrisoare către țara pe linie moartă • 144
Imnul înecaților din Atlantida • 147
Miroase-a Atlantida • 148
Corabie-n derivă • 150
Apocalipsa din Atlantida • 152
Corabia fără Noe • 159
Țara mea de lacrimi și scandal • 162
Nevoia de ninsoare mare • 163
Captivi ai vâslelor • 164
Țara decapitărilor • 165
Ne dă târcoale moartea • 167
Aforisme • 169
Pacient • 170

Cuprins • 172

GENEZA

Această carte am s-o scriu în tren,
cu litere nesigure și strâmbe,
ca niște turburi și hilare trâmbe
asupra continentului obscen.

Atât din Atlantida mi-a rămas:
plăcerea de a-i fi la fel de-a pururi,
vers similar la duhnet și contururi,
poem purtându-i înecatul glas.

Sunt străbătut de pești dezastruoși,
din lacrimă o molimă se naște,
un continent întreg răpus de broaște,
o țară ce se-ascunde-n doi galoși.

Această carte pare-a-i fi magnet,
așa de tare drama i-o absoarbe,
întreaga țară a privirii oarbe,
mă ai în apa ta, îți sunt poet.

Călătoresc cu trenul tău final,
la roți se simte apa în șiroaie
și fumul nostru iată-l cum se-ndoaie
îngreunat de apă, la semnal.

Această carte e în sol minor,
și poate n-are nici o calitate
decât că e compusă pe luptate
în orele când trebuia să mor.

Cu ea și fără ea suntem la fel,
un far bolnav agonizează-n lume,
dar continentul nostru prea postum e
ca să mai creadă cineva în el.

De nicăieri, de ajutor nu-i semn,
ne scufundăm în marșuri triumfale,
ne-am proiectat chiar noi această cale
și ne-necăm entuziast și demn.

Dar nici măcar nu recunoaștem noi
că ne-necăm, că nu mai e vreo șansă,
intrăm într-o visare și-ntr-o transă,
nici împușcați nu vrem să dăm-napoi.

Orgoliul e mai mare decât toți,
ne înecăm, dar provocăm elogii,
plutesc pe continent ideologii
cu frac și papion, dar în chiloți.

Și apele sunt rele și sunt mari,
dar ei comandă cântece uscate,
un val până sub guri acum le bate,
dar ei se mai răstesc la lăutari:

„Cântați cel mai puternic continent,
acela unde nu-i nici fir de apă,
cântați voios magnifica etapă
în care am intrat incandescent!”

Iar nouă ni s-a stins și-un ultim foc,
când lăudăm o flacără eternă,

un putred val ni-i pâine și ni-i pernă,
dar noi omagiem acest noroc.

Trăiască Atlantida de uscat!
Și Atlantida leorpăie de valuri,
pământul ud răsare prin canaluri
și apele până spre lacrimi bat.

Această carte-i tot ce-am mai ales
dintr-un noroi pornit absurd spre lună,
o scriu în tren, plutirea-i încă bună
și aburi toxici din plămâni ne ies.

Atlantii, în ședințe și acum,
mai moțâie, aplaudă, dorm iarăși,
își sunt prieteni și își sunt tovarăși,
dar apa i-a zvârlit pe-același drum.

Noi, cei mai mulți, suntem deja răpuși,
o baltă e întreaga Atlantidă,
și bate apa-n ușă s-o deschidă,
înecu-nvârte cheile la uși.

Și-n acest timp distinsul parlament
discută cu o dragoste mioapă
că-n alte părți e azi prea multă apă
de-i secetă la noi pe continent.

Și deputații ar vorbi ceva,
dar mâlul și bulboanele îi fură,
au apă în urechi și apă-n gură
și-n mâini, de nu mai pot aplauda.

SALUTĂRI DIN ATLANTIDA

Salutări din Atlantida, salutări din fundul mării,
Noi, aici o ducem bine. Asta v-o dorim și vouă,
Dintre crabii fantomatici de sub mълul fără milă,
Anunțăm că Atlantida intră-ntr-o etapă nouă.

Merge treaba ca pe apă și simțim în gură apă,
Ce tentacule ciudate, dans acvaticeii proporții,
Poșta cam greoi lucrează, dar încolo totu-i bine,
Salutări din Atlantida, salutări din țara morții.

Ce mai faceți voi, prieteni, ce-ați rămas la suprafață?
Ce-nțmplări mai sunt pe-acolo, e război sau este pace?
Ce mai fac copiii voștri? Unchiul? Tanti? Dar tiranii?
Apropo de libertate, Parlamentul ce mai face?

Ce mai fac incompetenții? Cum fac ei să facă față?
Cu ce fel de vitamine le dați forța să priceapă,
Ați deschis ateliere să vă execute branhiile,
Vă mai plângeți când vă intră în galoș puțină apă?

Oameni buni din toată lumea, ascultați părerea noastră,
Nu dați jertfe de sudoare omenirii tremurânde,
Nu măriți oceanul lumii cu-ale voastre triste lacrimi,
Că prin ele soclul vostru e merit să se scufunde.

Salutări din Atlantida, nu primim condoleanțe,
Salutări din iadul morții, iad tăcut și subacvatic,
Ce mai faceți voi pe-afară, de nici umbra nu se vede,
Decât poate ca o urmă îmbăcsită, de jeratic?

Noapte bună, omenire, salutări de-aici din apă,
Fluturi luminoși de rouă îșiucid în mări omida,
Salutări dintr-o tăcere de meduză și de lacrimi!
Salutări din turnul morții; salutări din Atlantida!

SCENE DE SEARĂ

Nemărginirea-mi spală picioarele,
Pân' la genunchi simt măgelele ei,
Pielea mi-o arde cu sare soarele,
Ochii de lacrima mării-mi sunt grei.

Sunt Atlantida, mor după datină,
Cu deputați, filozofi și vâslași,
Nemărginirea dulce mă clatină,
Simt întunericul morții în pași.

În sentinele teama se tulbură,
Focuri în pipe acru se sting,
Dintr-o fântână sfântă de purpură
Vine pe lume fierțură de zinc.

Stigmatizată-i în toate firidele
Marea aceasta în care mă sorb,
Moare-Atlantida ca Atlantidele,
Trist reviem, continentule orb.

Și e păcat că se sună de stingere
Și mai aveam de făcut nu știu cât,
Podul întreg al clădirii nesincere
Cade în beci ca să moară urât.

Eu sunt acela ce ți-a vrut binele,
Sunt Atlantida totuși și eu,
Oasele mele, pasăre, ține-le,
Să n-atărnăm în cădere prea greu.

Roșie-i seara, vin remușcările
Pentru ce-a fost și-am greșit și-am ratat,
Spre Atlantida spumegă mările
Marșuri de ochi într-un ritm sacadat.

Nemărginirea-mi scaldă picioarele,
Simt că mă-nec într-un nou Babilon
Și un vapor care arde e soarele,
Eu port oceanul ca papion.

BUTAFORIE

A căzut în dizgrație roua,
Va fi ștearsă curând de pe câmp,
Vom avea și natură de-a doua
Cum avurăm și mamă de-a doua
Să ne ningă cu burniță, strâmb.

Ne întoarcem mereu la natură,
Dar natura ea însăși s-a dus,
Între biblie și maculatură,
Nu există ediție pură
Și nici oameni ca oamenii nu-s.

Continente în somn sângerează,
Atlantida e-un vis de olog
Și conștiința degeaba e trează,
Dacă fibrelor ei le e groază
Și culorilor ei li-i Van Gogh.

Dacă viața cea pură coboară
În toxine, în somn și-n noroi,
Pentru-o iarnă și pentru o vară,
Hai în clasa întâia primară,
Să vedem, să simțim ce-i cu noi.

Nici o fibră din toate nu-i pură
Și aceasta-i osânda cea grea,
Ne putem reîntoarce-n natură,
Dacă sfânta, rănita natură
S-ar întoarce ea însăși la ea.

Breaza, 25 februarie 1985

VÂNĂTOAREA DIN URMĂ

Sfârșit de vânătoare de giganți!
E-o seară roșie ca remușcarea
De dinainte de-a ne prinde marea,
La berării e muzică de danț.

Ce amintiri aduce înserarea
Parcă-i suflarea triștilor amănți,
În Atlantida nu mai suntatlanți,
Doar sculptori, negustori și disperarea.

Ultima noapte. Parcă-i foc în ierbi;
Cei care azi se mai împerechează
Mai bine-ar fi până la capăt sterpi.

Dinspre fântâni e-un sâsâit de șerpi,
Iar dinspre larg, zăduf ca de amiază.
Deodată cade sângele din cerbi.

FĂRĂ VÂSLE

Casele în scoarță intră cu încetul,
Păturile-n sine s-au culcat și mor,
E liliachie seara, ca regretul,
Vine prin hipnoză moartea tuturor.

Moartea noastră însăși a-nceput să moară,
Imbecilitatea râde unanim,
Hai în Atlantida când se face seară,
Să cădem în apă și să ne iubim.

Continutul nostru se scufundă-n sine,
Doamne, câte muzici pe la berării,
Crainicii anunță numai vești de bine,
Dar ei sunt și primii care vor muri.

Pragurile casei nici nu mai sunt toate,
Cel de jos e putred de atât înec,
Marea până-n zidul primăriei bate
Dar compatrioții uită și petrec.

Hai în Atlantida când se face noapte,
Hai în Atlantida când se face zi,
Apele dau sunet de uluci răskoapte,
Până dimineață mai putem trăi.

11/12 aprilie 1987

FRAGMENT DE TRAGEDIE

**Peisaj de plajă, lunară, scoici mari, calcar lucrat
ciudat, munții în preajmă, marea zbătându-se.
Liniște adâncă. Doi oameni. El și Ea.**

El: Nici prooroc nu sunt, nici apucat,
dar simt și după solzul de pe pește
că de-un imens, nedescifrat păcat,
la noapte, Atlantida se sfârșește.

Iubita mea, am încercat mereu
să merg și să le spun amenințarea,
dar ei au râs de simțământul meu
și m-au trimis aici, vecin cu marea.

Prin marile spitale de nebuni
m-au aruncat cum de pe pomi omida,
sunt proorocul blestematei lumi
ce-n zori nu va mai fi în Atlantida.

La noapte Atlantida va cădea
de un vârtej al sinei sale suptă,
și vom muri și noi, iubita mea,
cu Atlantida neagră și coruptă.

Așa că pregătește-te de bal,
scăpare nu-i și nu e amânare,
trăi-vom nupțial ce e mortal,
eu simt cum apa urcă pe picioare.

Eu simt concret, teribil de concret
a Cosmosului groasă igrasie
intrând în noi, prin fiece defect,
prin vanitate și schizofrenie.

Ea: Iubitul meu, tu oare nu te-nșeli,
cum poți urî pe cel ce nu te crede?
E lumea noastră plină de greșeli,
dar nici o judecată nu se vede.

Și nu e drept să moară inutil
nevinovați cu ceilalți împreună,
aș fi avut cu tine un copil,
de n-ar fi profeția ta nebună.

Nu suntem, iată, decât doi amănți,
te cheamă lumile la judecată,
dar și tu ești atlant întreatlanți,
n-ai dreptul să-ți vrei țara scufundată.